

בעוה"ש"ת

קונטרס

א גומער מאלער

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
ארײַנצוברענגען אין אונז די רײַע און קלארע אַמונא אין פּאַשעפּער,
ווי אױף עצות און התחזקות ויאזוי אדורך צו גיין דעם געבן בשלום.

פּרשת פּנחס תשע"ב

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדוננו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאגרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך הסיד'י ב'רסלב - נא יארק צ"ו

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים

To obtain this and other Breslov publications:

מוסדות היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh Williamsburg

27 Skillman Street

718-384-1652 ישיבה אפיס

מתיבתא היכל הקודש

Mesifta Heichal Hakodesh

1129-42nd Street

Brooklyn NY 11219

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh Kiryas Joel

8 Hayes Ct.

845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

79 Decatur Avenue.

347-243-2992

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

32 Dolson Rd.

347-733-7551

בארץ ישראל

מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שע"י עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site: www.breslevcity.co.il

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at:

amazon.com or at: mohorosh.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-481-3321

א גוֹטער מַאלער

א.

דער הייליגער רמב"ם האט אַוועקגעשטעלט
דרייצן עיקרים פון אַמונָה, אַיינס פון דעם איז אַז ביי
דעם בורא פל עולמים איז נישט שייך קיין שום
געשטאלט אָדער אויסזעהן, אַזוי ווי מיר זאָגן: אַני
מאַמין בַּאָמונָה שְׁלִימָה, שְׁהַבוֹרָא יתְּבַרַךְ שְׁמוֹ אִינוּ
גוֹף, וְלֹא יִשְׁגוּהוּ מְשִׁיגֵי הַגּוֹף וְאֵין לוֹ שׁוּם דְּמִיוֹן
פְּלִל: דָּאס הייסט אַז ביי רוּחַנִיּוֹת אַלקוֹת איז נישט
שייך אַפְצוּמאַלן, אָדער פֿאַרצושטעלן אַז פּבֿיכּוֹל דער

אייבערשטער איז אין פעס און דאס גלייכן, ווייל דארטן איז נישטא קיין שום צימצום נאר אלעס איז רחמנות, אויב אזוי דארף מען פארשטיין דער ענגן וואס דער אייבערשטער זאגט (במדבר כה, י"א): פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו, פנחס האט צוריקגעקערט מיין פעס און מיין צארן. ביים באשעפער איז דאך נישט פארהאנען די אלע זאכן !

נאר דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל"ו): דאס איז א גרויסע כּלל אז פון אויבן קומט אראפ נאר א אור פשוט, פשוטע לעכט, וואס איז נישט אויסגעמאלענט גוט אדער שלעכט, נאר דער מענטש איז דער מאלער, איז ער זוכה, ער איז הייליג און אפגעהיטן פון עבירות - דער אייבערשטער זאל אפהיטן - און ער האט א ריינעם מח און געדאנק, מאלט ער שטענדיג אויס דעם אור פון באשעפער צום גוטן, אבער אויב - חלילה וחס - ער האט פּוּגם געווען בפרית, איז שוין דער מח און געדאנק אויכעט קאליע געווארן, ממילא זעהט ער שוין אלעס שווארץ און ביטער, און אז ער וועט שוין פון די צרות נישט

ארויסגיין, און יעדע צרה קוקט ער אן ווי א' גרויסע צרה' וכו', אבער דאס איז תלוי אין דעם מענטש אליין.

דאס איז וואס דאס דער מדרש זאגט (בראשית רבה פרשה יד ד. קהלת רבה פרשה ב' פסוק יא): אויף דעם פסוק (בראשית ב, ז): וייצר הויה אלקים את האדם: פארנוואס שטייט וייצר מיט צוויי יודין, נאר עס איז דא צוויי יצור'ס די יצר טוב וואס דאס איז די גוטע מחשבות, און יצר הרע וואס דאס איז שלעכטע מחשבות, אויף איז דאס לשון ציר מאלען, (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן מ"ט): דאס הייסט עס איז פארהאנען צוויי מענטשן, איינער מאלט אויס א שיינעם בילד, און איינער מאלט אויס א ביטערן בילד. וועגן דעם קען מען דערקענען א מאלער וואסערע פערזענליכקייט ער איז, מאכט ער א בילד ווי די זון שיינט, אדער די לבנה לייכט, בלומען וואקסן, קינדערלעך טאנצן, ווייסט מען אז ער איז א פרייליכער מענטש. אבער אויב מאלט ער א בילד ווי בנינים פאלן איין, מענטשן שטעכן זיך, שווארצע וואלקענעס, איז ער א מרה שחורה דיגער

מענטש. ווייל יעדער מענטש וואס ער איז, דאס מאלט ער אפ. קומט אויס אז איינער איז זוכה צו א ריינעם מח זעהט ער נאר ווייס, און ער ווייסט ביי יעדע זאך אז אלעס איז פונעם אייבערשטן, און אז דער באשעפער וויל אזוי, זאל זיין אזוי.

אבער וויבאלד רוב מענטשן זענען זייער פגום (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן לט) און זייער מח איז נישט גאנץ, וועגן דעם איז זיי זייער שווער אנצונעמן די פשוטע אמונה, אז דער באשעפער איז דא, און ער איז מחיה און מהנה די גאנצע באשעפעניש, און וואס מען זעט, פעלדער, ביימער, חיות, מענטשן. דומם צומח חי מדבר. אלעס איז איין שטיק באשעפער, און אן דעם באשעפער וואלט דאס נישט געהאט קיין קיום אויף קיין איין רגע, ווייל אלעס איז דער באשעפער, און די באשעפער איז אלעס.

נאר וויבאלד דאס איז אזוי פשוט, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות ה"ר"ן סימן ק"א): "דער באשעפער איז פשוט מיטן גרעסטן מאס פשטות". איז דאס זייער שווער אז דער מענטש זאל עס קענען אריין

א גוטער מאלער

ז

נעמען אין זיך, ווייל דער טבע פון א מענטש איז, אז ער זוכט גרויסקייט, ער וויל עפעס זעהן, און ער כאפט נישט אז דער באשעפער איז דא! און ער אטעמט אלקות, און די סיבה פארוואס ער קען דאס נישט כאפן איז ווייל ער זוכט הויכע זאכן.

און פון דעם נעמט זיך אויף אז מענטשן האבן קשיות - רחמנא לצלן - אויפן באשעפער, און זענען צובראכן ווי אזוי קען דאס זיין? דער באשעפער איז דאך מיט אים, ביי אים, נעבן אים, יעדע רגע?! נאר פון צופיל ליכטיגקייט ווערט צובראכן די כלים, און ער קען דאס נישט פארנעמן, דאס הייסט ער האט געוואלט זעהן מורא'דיגער לעכט וויבאלד ער זעהט דאס נישט ווערט ער צובראכן, און זיינע פלי המוחין כאפן דאס נישט.

אבער אז א מענטש זוכט נישט גארנישט, ער דארף נאר דעם באשעפער, זעט ער שטענדיג דעם באשעפער ביי יעדע קלייניגקייט, און ביי יעדע זאך. למשל ווען ער מאכט א ברכה איז ער דאך דעמאלטס מזכיר דעם שם השם, און אזוי ביי יעדן פרט און ביי

יעדע מצוה וכו', שטענדיג דערמאנט ער זיך און טרעפט דעם באשעפער .

ב.

וועגן דעם איז דער עיקר אידישקייט; נאר אמונה בתמימות ופשיטות, אן קיין חכמות און שכל. וואס דעמאלטס לעבט מען א גוט און א זיס לעבן, (עין שיחות הר"ן סימן ל"ב, ל"ג) אבער אז מען קריכט אריין מיט חכמות אין השפלות צו וועלן פארשטיין יעדע זאך מיטן שכל, דאס הרגעט אפ דעם מענטש, ביז דער לעבן ווערט אים ביטער, און ער דרייט זיך ארום פיל מיט קשיות, און אזוי שטופט ער אנועק דעם באשעפער, וואס אלעס האט זיך גענומען פון זיינע חכמות. אבער אז א מענטש וויל נאר פשטות, איז ער זוכה צו א ריינע אמונה און שפירט אז דער באשעפער איז דא מיט אים.

וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר) חלק א, סימן קכ"ג: אז די אידן האבן נישט געקענט

מקבל זיין די תורה, נאר דורכדעם וואס זיי האבן
אָוועקגעוואָרפֿן זייער גאַנצע שכל און מקבל געווען
די תורה מיט תמימות און פֿשטות.

ג.

די זעלבע זאך איז אויך לגבי מקורב ווערן צו א
צדיק וואס ער איז דבוק אינגאנצן אין בורא כל
עולמים און זיין גאַנצער מח-מחשבה איז נאר דער
באשעפער, און נאר פון דעם רעדט ער, און דאס איז
זיין גאַנצע חיות, צו אזא צדיק איז זייער שווער מקורב
צו ווערן, ווייל א מענטש טראכט, איך האב ווען
געוואלט הערן א גוטן פילפול וכו', אָדער עפעס
העכערס וכו', אָבער אז ער רעדט סתם פֿשטות, איז
דאס נישט אינטערסאנט און דאס איז גארנישט.

דאס איז געווען ביים בעל שם טוב הקדוש, ווייל
דער בעל שם טוב הקדוש, האט גערעדט סתם פֿשטות,
און עס איז געקומען צו אים לומדים עצומים, אזוי ווי
דער הייליגער תולדות זי"ע וואס איז געווען א

מורא'דיגער למדן, און נאך גרויסע תלמידים וואס זענען געווען לומדים עצומים, דערפאר ווען זיי זענען געקומען צום בעל שם טוב הקדוש אין אנפאנג האבן זיי געהאט מורא'דיגע חלישות הדעת.

עס איז באוואוסט דעם סיפור וואס האט פאסירט ווען דער הייליגער תולדות זי"ע איז געקומען דעם ערשטען מאל צום בעל שם טוב הקדוש, און ער האט געהאט די מדה פון הייליגע גבורה און ער האט מקפיד געווען אויף יעדע זאך. האט אים דער בעל שם טוב הקדוש געזאגט דעם דיבור: ער זאל זיך צוגעוואוינען אז יעדע זאך וואס עס פאסירט זאל ער זאגן: 'זאל זיין אזוי', דער הייליגער תולדות האט געהאט חלישות הדעת און געטראכט צו זיך, וועגן דעם האב איך געדארפט פארן ביז אהער, און בטלן אזוי פיל צייט, איך וואלט דאך געקענט אזויפיל צאם לערנען, ער איז אנוועקגעגאנגען פון בעל שם טוב הקדוש מיט חלישות הדעת, און ער איז צוריק אהיים געפארן. נאכדעם האט דער אייבירשטער געפירט אז מען האט אים איינגעלאדנט אויף א ברית אין א

געוויסע שטאט צו זיין סנדק, און דעמאלטס איז געווען אינמיטן ווינטער פיל מיט שניי, האט ער געשפּעטיגט און וויבאלד מען האט געזעהן אז עס ווערט שוין נאכמיטאג, און ער איז נאכנישט דא, און באלד וועט שוין זיין די שקיעה, האט מען מכבד געווען דעם רב פון יענע שטאט מיט די סנדקאות, ווי נאר ער איז שוין געזיצן מיטן קינד, איז אנגעקומען דער הייליגער תולדות, וואס דעמאלטס טאר מען שוין נישט אראפנעמען דעם קינד פון דעם שויס, און וויבאלד ער האט געהאט גבורה דקדושה האט דאס אים זייער געאהרט אז מען האט אים נישט אויסגעווארט מיט דעם סנדקאות (כאטשיג מיר פארשטייען דאס נישט).

שפעטער ווען מען איז שוין געזיצן ביים טיש ביי די סעודה, און דער הייליגער תולדות איז געזיצן אויבן אן, איז אריין געקומען עפעס א ארימאן און זיך אוועק געזעצט אונטן, און דער בעל הבית גייט גלייך צו און ער פּרעגט אים: ווילסט זיך וואשן? ענטפערט ער: זאל זיין אזוי! ער וואשט זיך און מען געבט אים א

בוֹלְקֶע, און ער מאַכט המוציא, פֿרעגט אים דער בעל הבית: איר ווילט א פֿארצײע פֿיש? זאל זיין אזוי! איר ווילט נאָך א פֿארצײע? זאל זיין אזוי! און דער עולם האלט אים אין איין צוריקן נאָך א פֿארצײע און אזוי ביי די איבעריגע עסן וואס מען האט אים געפֿרעגט צו ער דארף נאָך, האט ער אלץ געענטפֿערט, זאל זיין אזוי! פֿארשטייט זיך אז עס איז געווארן א געלעכטער, און מענטשן האבן זיך אינטערגעהאלטן אויף זיין חשבון, אזוי ווי דער סדר איז ליידער, און דער הייליגער תולדות זי"ע זיצט דארטן אויבן אן און ער האלט אלעס מיט, און ער זעהט ווי אויף יעדע זאך, ענטפֿערט דער איד: זאל זיין אזוי! האט ער פֿארשטאנען אז דער רבי דער בעל שם טוב הקדוש האט דאס אים אונטערגעשיקט, ער זאל מיר אויסלערנען אז אויף יעדע זאך דארף מען זאגן: זאל זיין אזוי!

ווען ער איז צוריק געקומען צום בעל שם טוב הקדוש, האט דער בעל שם טוב הקדוש אים געפֿרעגט: האסט זיך שוין אויסגעלערנט?! ביז ער

איז שוין געבליבן ביים בעל שם טוב הקדוש, און ער האט זיך אזוי אויסגעארבעט אז דער בעל שם טוב הקדוש האט געזאגט אויף אים: אז אין הימל וועל איך זיך בארימען מיט דעם 'יאסעלע' וואס איך האב צוגעשטעלט.

ענליך צו דעם האט אויך פאסירט ביי דעם הייליגן רבי מיכעלע זלאטשובער זי"ע, וואס דער הייליגער רבי האט דאס פארציילט פאר רבי נתן זכרונו לברכה, און די מעשה איז אזוי געווען.

ווען רבי נתן זכרונו לברכה איז געקומען צום הייליגען רבי'ן דעם ערשטן מאל, און רבי נתן זכרונו לברכה איז דאך געווען א גרויסע למדן נאך פאר ער איז געקומען צום הייליגן רבי'ן, און וויבאלד דער הייליגער רבי האט אויסגעזעהן יונג, (ער געהאט א קליינע בארד מיט צוויי לאנגע פיאות), האט ער געטראכט צו זיך, וואס טוה איך דא? עס איז א שאד געוועהן די צייט פון אהער קומען, האט אים דער הייליגער רבי דערציילט די מעשה: ווען דער הייליגער רבי מיכל זלאטשובער איז געקומען צום בעל שם טוב

א גוטער מאלער

הקדוש די ערשטע מאל, און דער בעל שם טוב הקדוש
האט גערעדט, איז אים איינגעפאלן אין געדאנק,
פארנואס בין איך דא אהער געקומען, אפֿשר איז ער א
עם האַרץ? ! אזוי ווי ער איז האט דאס מְהִרָה געווען,
כאפט אים דער בעל שם טוב הקדוש אן די האנט און
רופט זיך אן: 'מיכל ביזט אן עם האַרץ'! האט ער
געזעהן אז דא כאפט מען מחשבות. און דער הייליגער
רבי האט דעמאלטס געגעבן א כאפ אן די האנט פון
רבי נתן זכרוננו לברכה, און דער הייליגער רבי שרייט:
'מיכל ביזט א עם האַרץ'! און האט דאס
איבערגע'חזר'ט עטליכע מאל, האט רבי נתן זכרוננו
לברכה שוין פארשטאנען דעם וואונק.

די זעלבע זאך ווערט דערציילט אויפן הייליגן מגיד
פון מעזריטש, וואס ער איז געווען א מורא'דיגער
למדן, און ער איז געווען א תלמיד חֵבֵר מיטן הייליגן
פני יהושע, און ער האט געליטן אויפן פיס מורא'דיגע
יסורים, אזוי ווייט אז ער האט אסאך מאל נישט
געקענט אנטוהן די זאקן, זיי זענען געווען ביידע
למדנים, האבן זיי נישט געהאלטן פון בעל שם טוב

הקדוש, אבער וויבאלד דער פני יהושע האט געזעהן, אז דער מגיד וואלגערט זיך פון יסורים, האט ער אים ג'עצ'ה'ט: אז די גאנצע וועלט זאגט אז דארטן זעהט מען מופתים, גיי דו אויף אהין, אפֿשר וועט ער דיר געבן א רפואה אויף די פיס, איז ער אהין געפארן, און דאס האט גענומען צוויי וואכן, ענדליך איז ער אנגעקומען צום בעל שם טוב הקדוש, און ער האט גענומען שלום, זאגט אים דער בעל שם טוב הקדוש, איך וועל אייך פארציילן א מעשה: איך האב געהאט א בעל-עגלה ער האט געהייסן אלעקס", איינמאל ווען איך בין געפארן מיט אים אינמיטן וועג, שרייט ער צו מיר 'איך בין הונגעריג'! און איך האב נישט געהאט קיין ברויט אים צו געבן, אינמיטן קומט צו גיין א גוי מיט א זאק ברויט, און איך האב אים באצאלט געלט, און אלעקס"י האט געהאט וואס צו עסן. דער הייליגער מגיד האט נישט פארשטאנען וואס דער בעל שם טוב הקדוש וויל דא, און ער האט געהאט חלשות הדעת ווייל ער האט געמיינט ער וועט הערן עפעס מער.

דעם צווייטן טאג איז ער נאכאמאל געקומען צום בעל שם טוב הקדוש, און געטראכט אפֿשר וועט ער הערן עפעס א נייעם דיבור, פֿארציילט אים דער בעל שם טוב הקדוש: איף בין איינמאל געפֿארן מיט אלעקס"י און די פֿערד האבן נישט געהאט וואס צו עסן, און מען האט נישט געקענט ווייטער פֿארן, פֿלוצלינג איז אנגעקומען א גוי, און געברענגט היי, האבן שוין די פֿערד געהאט וואס צו עסן.

יעצט איז שוין דער הייליגער מגיד זייער צופראכן געווארן, און געטראכט צו זיך: איף זיך שוין דא צוויי טעג און איף הער נאר מעשיות?! עס איז פֿשוט 'ביטול זמן', וואס האב איף דא צו זיצן, און ער זאגט פֿאר זיין בעל עגלה וואס האט אים געברענגט: נאך היינט ביינאכט פֿארט מען אהיים, זאגט אים זיין בעל עגלה: עס איז פֿארנעפעלט אינדרויסן און איף האב מורא צו פֿארן, פֿלוצלינג זאגט אים דער בעל עגלה, מען קען שוין פֿארן און ער האט אנגעהויבן איינצופאקן אהיים צו פֿארן. דער בעל שם טוב הקדוש

האט דאס מרגיש געווען, האט ער געשיקט דעם
משרת, ער זאל גיין רופן דעם מגיד צו זיך.

ווען ער איז אריין געקומען צום בעל שם טוב
הקדוש אינמיטן נאכט, פֿרעגט אים דער בעל שם טוב
הקדוש: איר קענט לערנען? זאגט ער יא! פֿרעגט ער
אים: עץ חיים האט איר געלערנט? זאגט ער יא! זאגט
די בעל שם טוב הקדוש, אז מען זאל ארויסנעמען
דעם עץ חיים, און ער געבט א מיש אויף ערגעץ, און
ער פֿרעגט דעם הייליגן מגיד: איר קענט מיר זאגן דא
פֿשט? זאגט ער: איך מוז זיצן! איך קען נישט שטיין.
[ווייל ער האט געליטען אויף די פוס ווי אויבן
דערמאנט] און זאגט אים א גוטן פֿשט, זאגט אים דער
בעל שם טוב הקדוש: גיין, דער פֿשט איז נישט אזוי.
קוקט ער נאכאמאל און זאגט: דער פֿשט איז יא אזוי,
זאגט אים דער בעל שם טוב הקדוש: שטעלט זיך
אויף אויף די פיס, און קומט וועט איר הערן וויאזוי
מען לערנט דאס, [אין דעם שטיקל עץ חיים איז דא
שמות פון מלאכים], און ער הייבט אים אן צו לערנען,
פלוצלינג ווערט אזא מין ליכט דארט, אז ער שפירט

א גוטער מאלער

אז די מלאכים זענען דא און ער ווערט פארברענט, רופט זיך אן דער מגיד און פּרעגט: איך קען שוין דא בלייבן מיט אייך? ענטפערט דער בעל שם טוב הקדוש: יא! זאגט ער פאר זיין בעל-עגלה, 'איר קענט אהיים פארן ווייל איך בלייב שוין דא', און ער איז שוין טאקע דארטן געבליבן, און אזוי איז ער מקורב געווארן.

דער לימוד פון די סיפורים איז, אז ביים בורא פל עולמים איז מורא'דיג חשוב דער פשטות! צו זיין א פשוט'ער איד, רבי נתן זכרוננו לברכה האט געזאגט: 'מען דארף אין דער יוגנט אסאך הארעווען אז מען זאל אויף דער עלטער זיין א פשוט'ער יוד'. ווייל דאס איז די העכסטע מדריגה. און אין דעם פשטות, ליגט א מורא'דיגע עמקות. וועגן דעם ביי אלע גרויסע צדיקים פון אלע דורות האט מען נאר געזעהן פשטות, און מען האט געהאט מורא'דיגע קשיות אויף זיי.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן נ"ב): אויפן באשעפער איז דא קשיות, און אזוי דארף עס צו זיין, ווייל ווי אזוי קען א מענטש מיט זיין

קליינעם שכל פארשטיין רוחניות?! און די זעלבע זאך אויף א ערליכען איד איז אויף דא קשיות ווייל ער איז זיך מבטל אינגאנצען צום אייבערשטן. נאר האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט (שיחות הר"ן סימן קיח): וואויל איז דעם וואס ער האט נישט קיין קשיות און ווייסט אז אזוי דארף עס צו זיין.

וועגן דעם אז א מענטש זוכט נאר פשטות, האט ער אן אנדער סארט לעבן. און ער קען זיך מחזק זיין, אויף אלעם וואס עס גייט איבער אויף אים, און ער ווערט קיינמאל נישט פארלוירן, ווייל אפילו ער איז שוין דורך געפאלן, ווייסט ער אז ער קען תשובה טוהן.

דאס איז די מתנה וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן, צו רעדן צום באשעפער. וואס צו דעם דארף מען האבן א מורא דיגער תמימות, און גלייבן מיט א פשוטע אמונה אז דער באשעפער איז דא, און הערט מיר אויס.

דער הייליגער רבי האט געזאגט: (שיחות הר"ן סימן קנד): איך האב גערעדט מיט אסאך צדיקים און זיי האבן מיר אויך געזאגט אז זיי זענען געקומען צו זייער זאך, נאר דורך די זאך פון פראסטאק, דאס הייסט זיי האבן פשוט גערעדט צום באשעפער. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן עח): דער דיבור איז אזוי ווי א מאמע, וואס גייט מיט מיטן קינד, אפילו אין מקומות המטונפים און וואשט אים און רייניגט אים אפ, די זעלבע זאך דער דיבור, אז א מענטש רעדט צום באשעפער, גייט דער באשעפער מיט, מיט-אים, און אפילו ער איז שוין אריינגעפאלן און די נידריגסטע פלעצער, וועט ער זיך שטענדיג דערמאנען פון באשעפער, אזוי ווי דער פסוק זאגט: (ירמיהו ל"א): 'מידי דברי בו זכר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד'. אז איך רעד צום באשעפער וועל איך זיך דערמאנען אין אים.

ד.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קנ"ה): אז ווען א מענטש איז שטארק אין אמונה וועט ער קיינמאל נישט זיין אין פעס, און וועט האבן געדוילד צו יעדע זאך, אויף זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד): אז ווען א מענטש ווייסט אז אלעס וואס פאסירט מיט אים איז פאר זיין טובה, איז דאס א בחינה פון מעין עולם הבא. ווייל ווען א מענטש האט א שטארקע אמונה, זעהט ער אז אלעס איז גוט. אבער דאס איז די שווערסטע זאך אריין צוברענגן אין מענטש. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן ל"ה, וסימן ר"כ): אז פאר משיח וועט קומען וועט מען זיך דארפן שלאגן פאר פשוטע אמונה.

מיט דעם וועט מען פארשטיין וואס דער פסוק זאגט (במדבר כה, יא): פנחס בן אלעזר וכו' השיב את חמתי, ביים אייבערשטן איז דאך נישט דא קיין פעס? נאר דאס איז תלוי אין דעם מענטש אליין, האט ער א רינעם מח איז ער געלאסן און געדוילדיג, האט ער

נישט א ריינע מח ווערט ער פון יעדע זאך גערוועזן,
און יעדע זאך רעגט אים אויף, און ער מיינט אז דער
פאשעפער איז גערעגט אויף אים.

חז"ל זאגן (ילקוט שמעוני פנחס רמז תשע"א): פנחס וועט
זיין אליהו. וואס ער וועט מבשר זיין די גאולה. ווי
אזוי וועט ער מבשר זיין די גאולה? זאגט די משנה
(עדות פ"ק ח, משנה ז): אליהו וועט נישט מרחק זיין
אדער מקרב זיין, נאר ער וועט ברענגן שלום אויף דער
וועלט. וואס איז שלום? דעם אייבערשטנס נאמען
(שבת י:). דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א,
סימן ל"ג): א מענטש דארף נאכזוכן עס זאל זיין שלום
צווישן אידן, אויף דארף א מענטש זעהן ער זאל זיין
שלום מיט זיך, דאס הייסט ער זאל זיין א צופרידענער
מענטש. אבער דער אייבערשטער זאל אפהיטן א
מענטש זינדיגט, איז ער שוין נישט צופרידן מיט זיך,
און פאנגט אן מקנא זיין א צווייטן, און אזא מענטש
וואס די וועסט אים נאר נישט געבן וועט ער נישט זיין
צופרידן, און שטענדיג וועט ער זיך אפרעדן אז

אנדערע האבן מער, און ער כאפט נישט אז עס זענען
פארהאן מענטשן וואס האבן נאך ווייניגער פון אים.

דער הייליגער בארדיטשובער רב זי"ע (קדושת לוי
פרשת אמור) האט געטייטשט דעם פסוק (דברים ה, ל"ט):
'בשמים' ממעל, דאס הייסט ביי 'רוחניות', דארף מען
שטענדיג קוקען אויף ארויף, אז זענער לערנט מער
פרקים משניות און דאס גלייכן, (שם): ועל 'הארץ'
מתחת, דאס הייסט 'בגשמיות', דארף מען קוקען אז
עס זענען פארהאן מענטשן וואס האבן דאס אויף
נישט.

חז"ל ברענגען (נדרים ג.): אז די ווייב פון רבי עקיבא
איז געווען זייער ארים, [איר טאטע האט איר
גארנישט געוואלט געבן, כאטשיג ער איז געווען א
גרויסער עושר, ווייל זי האט חתונה געהאט מיט אן
עם הארץ, און ער האט איר אפגעשיידט פון אלע זיינע
פארמעגנס,] און זיי האבן געהאט א קינד און זיי
האבן געמוזט שלאפן אויף שטרוי, ווייל זיי האבן
נישט געהאט קיין בעט, האט זי געהאט חלישות
הדעת, האט איינער אריינגעקלאפט [אלהו הנביא]

און פארציילט, אז זיין ווייב האט געהאט א קינד און געבעטן: אפֿשר האט איר אביסל שטרוי ווייל איך האב נישט וואו אראפ צו לייגן די בעיבי?! האט רבי עקיבא געטרייסט זיין ווייב: זעהסט! דער איד האט אפילו נישט קיין שטרוי, אונז האבן כאטשיג שטרוי.

די גמרא זאגט (חולין ס:): ווען דער באשעפער האט באשאפן די וועלט זענען די זון מיט די לבנה געווען אייניג, האט די לבנה מקטרג געווען: אי אפֿשר לשני מלכים שישתמשו בפתר אחד. האט אים דער אייבערשטער קלענער געמאכט, זאגט די לבנה: "רבונו של עולם איך האב דיר געזאגט א גוטע עצה גייסטו מיר מאכן קלענער"? האט מען אים געגעבן די שטערנס איבערצובעטן. איז דער הייליגער בארדיטשובער רב דאס מסביר: מען האט אים געגעבן די שטערנס צו ווייזן אז עס זענען דא וואס זענען קלענער ווי דיר, ממילא האב נישט קיין חלישות הדעת.

זעהט מען פון דעם אז די ערגסטע זאך איז קנאה. און וויבאלד די אידן זענען דא לידער אריינגעפאלן

אין ניאוף - רחמנא לצלן - מיט די פנות מואב, דורך די
 יצאה פון בלעם, און זיי האבן געדינט די עבודה זרה
 פון פעור, זענען זיי געווארן אומצופרידן, און זיי
 האבן אנגעפאנגען מקנא צו זיין א צווייטן, און
 אריינגעפאלן אין פעס, וועגן דעם איז פנחס געקומען
 און אויסגעריסן דאס ניאוף, און אריינגעברענגט מען
 זאל נישט מקנא זיין א צווייטן, מקנא זיין זאל מען
 נאר דעם אייבערשטן. (עין ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן
 רע"ח), דאס הייסט מען זאל שוין נישט קוקען אויף א
 צווייטן, נאר וועלן דעם אייבערשטן אליין, במילא איז
 מען שוין צופרידן, און מען איז מער נישט אין פעס.
 וואס דאס איז די העכסטע מדריגה.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין
 צוקומען צו דעם.

תם ונשלם שבת לאל בורא עולם

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

כ"ק מרן רבינו אליעזר שלמה
בן מלכה שליט"א

לרפואה שלימה לכל רמ"ח
אבריו ולכל שם"ה גידיו ולכל
טיפי דמיו.

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

יואל בן רייזל נ"י

וזוגתו

ניטל בלומא בת צביה פערל תחי'

וילדיהם

יעקב הלל, נתנאל, רחל לאה,

נפתלי צבי, חיה, פייגא, אליעזר שלמה.

הקדוש ברוך הוא ישפיע עליהם שפע ברכה והצלחה
ויתרחב להם בגשמיות וברוחניות ויזכו לרוות רוב נחת

דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמן כיה"ר

